

РЕШЕНИЕ
№ 161
В ИМЕТО НА НАРОДА

гр. Перник, 04 юни 2013г.

Административен съд - Перник, в касационен състав, в публично съдебно заседание проведено на двадесет и девети май през две хиляди и тринадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: СТЕФАН СТАНЧЕВ
ЧЛЕНОВЕ: ЕМИЛИЯ ИВАНОВА
СЛАВА ГЕОРГИЕВА

при секретаря Е.В.*** и в присъствието на представител на Окръжна прокуратура – Перник, прокурор Стефанова, като разгледа докладваното от съдия Георгиева КНАХД № 159 по описа на съда за 2013 година, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на гл. XII от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Касационна жалба е подадена от процесуалния представител на началника на ДНСК срещу решение № 13 от 20.03.2013г. на РС гр. Трън, постановено по н.а.х.д. № 95/2012 г.. С атакуваното решение е отменено като незаконосъобразно наказателно постановление № ПК-18-ДНСК-231 от 04.07.2012г. на зам. директора на ДНСК, с което на “***” за нарушение на чл. 148, ал. 1 от ЗУТ е наложено административно наказание “имуществена санкция” в размер на 5000лева.

В касационната жалба се твърди, че съдебното решение е неправилно, поради допуснато съществено нарушение на процесуалните правила. Касаторът моли за отмяна на съдебния акт и за постановяване на решение, с което да се остави в сила наказателното постановление.

Ответникът по касационната жалба, редовно призован не се явява, не изпраща представител.

Представителя на Окръжна прокуратура Перник, предлага решението на въззивния съд да бъде оставено в сила, като правилно и законосъобразно.

Административен съд - Перник, след като обсъди подадената касационна жалба и събраните по делото доказателства, приема за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима. Подадена е от страна в първоинстанционното производство в законоустановения срок за обжалване на решението на Районен съд–Трън и процесното решение подлежи на касационен контрол за законосъобразност пред административния съд по реда на АПК, на основанията по НПК по изричната норма на чл. 63, ал.1 от ЗАНН. Пред касационната инстанция страните не са представили доказателства, в подкрепа на твърденията им.

Основния довод изложен от касатора е, че административно наказателното производство е протекло и се е развило при действието на нормата на чл. 239, ал. 4 от ЗУТ, съгласно която наказателни постановления, с които е наложена имуществена санкция на юридически лица и ЕТ до 5000лева вкл. /като процесното/ не подлежат на

обжалване. Акта за установяване на административно нарушение е съставен на 08.05.2012г., а наказателното постановление е издадено на 04.07.2012г., при действието на нормата на този текст, с оглед на което последното като неподлежащо на обжалване е влязло в сила и подадената срещу него жалба е процесуално недопустима. Подобни доводи са излагани пред въззивния съд, който подробно и правно аргументирано е отговорил и е приел да разгледа предявения пред него административно наказателен правен спор. Позовал се е на Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи, извел е доводи от Хартата и е акцентирал на практиката на Европейския съд по правата на човека. При това положение е приел да разгледа спора и да се произнесе със съответен правораздавателен акт.

Изложените доводи от въззивния съд се възприемат изцяло и не е нужно да се преповтарят. Безусловно ЕКЗПЧОС е ратифицирана от Република България, в сила за нея е от 07.09.1992 г. и съгласно правните норми на чл. 5, ал. 4 от Конституцията на Република България тя е част от вътрешното право и има предимство пред нормите на националното ни право, които ѝ противоречат. Органите на съдебната система на Република България следва да прилагат директно правилата на тези международни актове, без да е нужно изрично произнасяне за съответствието им с КРБ от страна на КС, т.к. последния се произнася за съответствието на сключените от Република България международни договори с Конституцията преди ратификацията им /чл. 149, ал. 1, т.4 от КРБ/, т.е. в случая такова произнасяне следва да е вече налице. При наличие на спор за съобразяване на норми от вътрешния правен ред с международни такива той се произнася при сезиране, което не означава, че съдилищата не следва да прилагат пряко разпоредбата на чл. 5, ал. 4 от КРБ и самите международни правни актове.

Съгласно нормата на чл. 6, т.1 от Конвенцията всяко лице при определяне на неговите граждански права и задължения и при наличието на каквото и да е наказателно обвинение срещу него има право на справедливо и публично гледане на неговото дело в разумен срок от независим и безпристрастен съд. Разпоредбата на чл. 6, т.1 е приложима за всички производства. Безспорно е, че наказателното постановление по своята същност има характер на правораздавателен акт, с който се ангажира административно-наказателната отговорност на различни частни правни субекти за извършени от тях административни нарушения, с оглед на което би могло да се приеме, че е налице едно "наказателно обвинение" на административния орган, овластен с това правомощие от закона. Още повече, че административно наказателната отговорност и наказателната такава са аналогични, не могат да се носят кумулативно и различието между тях се изразява само в степента на обществена опасност на деянието, не и в останалите характеристики, както на отговорността, така и на целите, преследвани от санкцията. И за двата вида юридическа отговорност важи еднакво презумпцията за невинност, с оглед на което от изключителна важност е предоставяне възможност на лицето, което е обвинено в извършване на дадено правонарушение, да се защити пред един независим и безпристрастен орган, какъвто е съдът. В противен случай, приемайки част от НП като необжалваеми въз основа вида и размера на наложената с тях санкция, за лицето, чиято отговорност се търси, става невъзможно да се защити и да докаже неучастието си в един противо-правен акт, в извършването на който е обвинено.

На следващо място, но не по значимост следва да се обърне внимание на обстоятелството, че всяко ограничение на правото на съд, каквото безспорно съставлява разпоредбата на чл. 239, ал. 4 от ЗУТ, трябва да има своя законова цел и да е пропорционално на нея. Съгласно чл. 52 от Хартата, всяко ограничаване на правата и свободите, предвидени в нея, трябва да е регламентирана във вътрешното право на държавата-членка и да зачита основното съдържание на същите права и свободи. При

спазване на принципа на пропорционалност, ограничения могат да бъдат налагани само ако са необходими и ако действително отговарят на признати от Съюза цели от общ интерес или на необходимостта да се защитят правата и свободите на други хора. За да има спазване на принципа на пропорционалност не трябва пречката да засяга права и законни интереси на лицата в по-голяма степен от необходимото за постигане на целта, която го налага, а също така и ако целта може да бъде постигната чрез по-благоприятна мярка на лицата. С цитираната норма от ЗУТ се нарушава и този принцип на пропорционалност. Законодателят е създал нормата, без да става ясно с какво се оправдава тази правна пречка и със защитата на какви други права се обосновава.

Не може размерът на санкцията да съставлява оправдание за лишаване от основно право на справедлив съдебен процес и доказване на невинност по наказателно обвинение. За обвинения в извършване на нарушение, не винаги размерът на санкцията е от значение, в негов морален интерес е да установи, че не той е участвал в извършването на нарушението или че няма вина за същото, поради което той има и правен интерес да установи своята невинност, още повече, че същата се презумира законово, вкл. и в КРБ и международните актове, по които Р България е страна, независимо от вида и размера на санкцията, както и от вида на нарушението. При това положение следва да се приеме, че законовото ограничение на правото на жалба в горепосочената разпоредба на ЗУТ безспорно ограничава ефективното и надлежно упражняване на международно признатото право на справедлив процес от безпристрастен съд, като е в нарушение и на акт на общностното право. Предвид на всичко изложено следва единствения законосъобразен извод, който е извел и въззивния съд като е приел да разгледа и да се произнесе по наказателно постановление, което съгласно чл. 239, ал. 4 от ЗУТ към датата си на издаване не е подлежало на обжалване.

В случая, няма съмнение, че АУАН и НП не отговарят на императивните разпоредби на чл. 40, ал. 2, чл. 42, т. 3 и 4 и чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН, както и че НП не е връчено. След като не е връчено наказателното постановление, няма правна възможност жалбата да е просрочена и то да се приеме, че е влязло в сила. Като е съобразил всички тези законови положения, въз основа на правилно установената фактическа обстановка първостепенния съд е направил обосновани изводи относно приложението, както на материалния, така и на процесуалния закон. Фактическите констатации и правните изводи, формирани от първостепенния съд, се споделят напълно от настоящата инстанция и това прави излишно тяхното повтаряне.

Всичко споменатото до тук дава основание на касационната инстанция да направи заключение, че в производството пред въззивната инстанция не е допуснато съществено процесуално нарушение, включително и във връзка с допустимостта на жалбата, процеса на доказване, което от своя страна като резултат, да е довело и до неправилно приложение на материалния закон и да послужи за основание за отмяна атакуваното решение. Изложеното дотук налага да се приеме, че обжалваното пред касационната инстанция решение на районния съд е валидно и допустимо и то ще следва да бъде оставено в сила.

Водим от изложеното и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, касационен състав при Административен съд Перник

Р Е Ш И:

Оставя в сила Решение № 13 от 20.03.2013г. на Районен съд Трън, постановено по н.а.х.д. № 95/2012 г..

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: /п/

ЧЛЕНОВЕ:1. /п/

2. /п/